

Arrest

nr. 340 384 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 19 april 2024 aan in België in bezit van een visum type C (kort verblijf), afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten met als doel familiaal bezoek. Zij wordt toegelaten tot verblijf tot 2 juni 2024.

1.2. Op 25 april 2024 dient de verzoekende partij een eerste keer een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald als descendent ten laste van haar Nederlandse vader.

1.3. Op 6 december 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) waarbij wordt vastgesteld dat verzoekende partij de afhankelijkheid ten opzichte van haar Nederlandse vader in het land van herkomst niet heeft aangetoond. Verzoekende partij heeft tegen deze beslissing geen beroep aangetekend.

1.4. Uit een uittreksel uit de databank *Dolsis* blijkt dat verzoekende partij – naast een korte tewerkstelling in juli 2024 – van 19 augustus 2024 tot 2 januari 2025 tewerkgesteld was in België.

1.5. Op 13 januari 2025 dient verzoekende partij andermaal een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als descendent ten laste van haar Nederlandse vader.

1.6. Op 20 juni 2025 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.01.2025 werd ingediend door:

Naam: D. (..)

Voorna(a)m(en): K. A. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)2002

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.01.2025 gezinshereniging aan in functie van haar vader D., G. C. (..) (xxxxxxx), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

Verklaringen Directie der Direkte Belastingen dd. 24.02.2025

Attest OCMW Arendonk dd. 13.02.2025

Attest GLIS dd. 12.07.2024

Tiental geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene

Loonfiches op naam van de referentiepersoon

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, niet bewezen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

*Ongeacht dat deze bewijzen ontoereikend zijn om het financieel/materieel ten laste zijn aan te tonen, blijkt uit het administratief dossier (gegevensdatabank *Dolsis*) dat betrokkene zelf geruime tijd tewerkgesteld was in België. Zij was werkzaam bij Dienstenbedrijf (..) NV voor de periode 19.08.2024 tot 02.01.2025.*

Kortom, het geeft er alle blijk van dat de betrokkene zelfstandig in haar levensonderhoud kan voldoen of zeker voldeed, onafhankelijk van haar vader, en in geen geval ten laste is van hem. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet om zich te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, alsook niet in België, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Geen van de andere voorgelegde documenten, inzake de ziektekostenverzekering, loonfiches,... doen geen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook opnieuw niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw

aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen en uiteraard te verhelpen aan alle bezwaren van de genomen beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel; van artikel 40bis, §2, 3° en §3 van de Vreemdelingenwet; en van het Unierecht

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motivering en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster is, zoals gezegd, de dochter van dhr. D. G. C. (..) (RR: xxxxxxxx), die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Zij vroeg de gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse vader, en dit dus in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarbij §§1 en 2, 3°, hetwelk gaat als volgt:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

Verwerende partij is van oordeel dat de in casu voorgelegde bewijzen niet afdoende aantonen dat verzoekster van in het land van herkomst/ origine en dus voorafgaand aan de aanvraag reeds financieel/ materieel ten laste was van haar vader en zij de afhankelijkheidsrelatie met haar vader bijgevolg niet afdoende heeft aangetoond in de zin van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en dat dus niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging.

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van "het ten laste zijn" in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft zij haar dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen.

Relevant in deze is dat verzoekster in het land van herkomst samenleefde met haar tweelingzus en zij dus samen gezin vormden. De referentiepersoon heeft aan zijn beide dochters met eenzelfde regelmaat geldstortingen gedaan. Het hoeft geen betoog dat en voor zover de geldstortingen door verwerende partij niet als afdoende worden beschouwd om het ten laste zijn aan te tonen, verwerende partij niet in het minst rekening heeft gehouden met de feitelijke gezinssituatie van verzoekster, namelijk het delen van een huishouden met haar tweelingzus in het land van herkomst, terwijl dit nochtans een cruciaal element betreft in de beoordeling van de aanvraag van verzoekster gelet het 'gedeelde huishouden' en het 'gezamenlijk en op gelijke wijze genieten van financiële steun vanwege de referentiepersoon' een geheel ander licht werpt op de afhankelijkheidsrelatie. Immers spreekt het voor zich dat verzoekster door samen te leven met haar zus, de maandelijkse lasten die zij dragen, zoals deze voortvloeiend uit huisvesting, aanschaf van levensmiddelen, enzomeer, aanzienlijk kunnen drukken.

Niet alleen blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij aan deze feitelijke situatie niet de minste aandacht heeft willen besteden, evenzeer dient te worden vastgesteld dat verwerende partij zich vergenoegd heeft met het verstrekken van een weigeringsbeslissing welke over 1 en dezelfde persoon lijkt te gaan nu de bewoordingen ervan identiek zijn.

Dergelijke besluitvorming getuigt niet van zorgvuldig bestuur, meer schendt verwerende partij derwijze de op haar rustende motiveringsverplichting, de aangehaalde wettelijke bepalingen en de overige beginselen van behoorlijk bestuur.

Teneinde de afhankelijkheidsrelatie te staven werd een aantal bewijzen van geldverzendingen overgemaakt in de periode 2022-2023. Het gaat om een periode van bijna 2 jaar voorafgaand aan de (eerste) aanvraag gezinshereniging waarin systematisch – en dus op regelmatige basis – geld werd overgemaakt aan

verzoekster. De frequentie van geldovermakingen is om de twee à drie maanden en de bedragen variëren van 250 tot 500 Euro.

Deze geldverzendingen gebeurden tijdens de periode dat verzoekster zich nog in het herkomstland bevond. Zij was toen behoeftig en werd financieel gesteund door de referentiepersoon, waarvan de geldverzendingen het bewijs vormen. Verwerende partij somt wel de geldverzendingen op en dit betekent dat de financiële steun an sich niet betwist wordt door verwerende partij, waardoor de bewijzen van geldverzendingen en dus het 'ten laste' zijn worden aanvaard.

Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoekster om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen. Gezien verzoekster heeft aangetoond onvermogen te zijn en anderzijds op regelmatige basis geldsommen ontving van de referentiepersoon, toont zij genoegzaam aan dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst.

Ten overvloede dient te worden benadrukt dat verzoekster in het land van herkomst samenwoonde met haar zus, en dat de referentiepersoon afwisselend/beurtelings aan zijn beide dochters geldstortingen deed, vandaar aan een frequentie van om de twee à drie maanden. Vermits zij gezin vormden in het land van herkomst spreekt het voor zich dat beide dochters gelijktijdig van deze respectievelijke stortingen konden genieten om in hun gezamenlijke elementaire behoeften te voorzien.

Gezien het aantonen van het ten laste zijn een feitenkwestie betreft, dient met de feitelijke context en leefsituatie van verzoekster rekening te worden gehouden.

Verwerende partij is op de hoogte van deze context doch heeft hiermee niet in het minst rekening gehouden.

7.

Verzoekster wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende. "De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: "In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

Verzoekster heeft dit wel degelijk aangetoond, temeer nu zij met haar zus samenleefde in het land van herkomst en beide dochters op een gelijke wijze financiële steun verstrekt kregen door hun vader, waarmee zij hun gezamenlijke huishouding konden bekostigen.

Dit betreft een belangrijk en bepalend aspect in de beoordeling van de concrete situatie van verzoekster, waarmee verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden zoals zij nochtans, voornoemde rechtspraak indachtig, behoorde te doen.

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst, doch wordt dit door verwerende partij als niet afdoende beschouwd.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht.

8.

Verzoekster toonde tevens haar onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan. Zij legt bewijzen voor waaruit blijkt dat zij geen enkele vorm van inkomsten genoot, noch uit arbeid noch voortvloeiende uit andere bronnen zoals onroerende goederen.

Hierin wordt geattesteerd (cf. attesten GLIS en Directie der Directe Belastingen) dat verzoekster geen enkel beroep heeft uitgeoefend voor haar vertrek uit Suriname, noch dat zij ooit eigendomsrechten in enig onroerend goed heeft genoten, hetwelk ontegensprekelijk aantoonde dat zij weldegelijk onvermogen was en zodoende financiële steun behoefde, welk haar ook effectief verleend werd door de referentiepersoon.

Naast een loutere vermelding dat verzoekster het betreffende bewijs/document voorlegde, wordt hierover in de bestreden beslissing verder niets vermeld.

Uit dit attest blijkt, naast het onvermogen zijn van verzoekster, bovendien dat zij samen met haar zus op hetzelfde adres leefde in het land van herkomst.

Met dit feitelijk gegeven werd door verwerende partij, zoals reeds aangehaald, totaal geen rekening gehouden.

Verwerende partij schendt andermaal de op haar rustende verplichtingen inzake motivering, beginselen van behoorlijk bestuur, meer de aangehaalde bepalingen van de vreemdelingenwet en het Unierecht.

Verzoekster woont ook sinds haar aankomst in België bij haar vader. Verzoekster staat officieel geregistreerd bij haar vader op hetzelfde adres sinds 19.04.2024. Dit impliceert eveneens dat verzoeker op heden ten laste is van haar vader.

Het is alleszins zeer duidelijk dat verzoekster op alle mogelijke manieren heeft aangetoond dat zij enerzijds ten laste was van de referentiepersoon gedurende een periode van bijna 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en anderzijds dat zij deze materiële steun nodig had om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, daar zij duidelijk onvoldoende vermogen was in Suriname. De bewijslast in het kader van huidige aanvraag weliswaar op verzoekster, doch verwerende partij dient zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin: Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'.

In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27)." Of ook

nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning): “Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.”

9.

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Verzoekster heeft aldus wel degelijk een financiële afhankelijkheid aangetoond ten opzichte van de referentiepersoon, aan de hand van de bovenstaande documenten waaronder de geldverzendingen.

Gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst over onvoldoende inkomsten beschikte om in haar eigen levensbehoeften te voorzien, is het duidelijk dat verzoekster wel degelijk op deze financiële steun was aangewezen om te voorzien in haar levensonderhoud. Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan haar aankomst in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster in het land van herkomst.

Tevens vereist het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde uw Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725). Uw Raad oordeelde in dit arrest dat de verzoeker al de inspanning leverde om aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten moest betalen in 2016 (net zoals verzoeker dit in casu aantoonde). Bovendien vereist de kern van het begrip ‘ten laste’ zijn volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Gelet op de regelmatige geldverzendingen is er aldus voldoende aangetoond dat verzoekster gesteund werd door haar vader om te kunnen voorzien in haar basisbehoeften. Het feit dat verzoekster ook nog eens aantoonde met alle middelen van recht dat zij onvermogen was, is in deze bijkomstig, doch evenwel een extra bewijs van haar nood aan financiële hulp. Verzoekster heeft op afdoende wijze haar onvermogenheid aangetoond aan de hand van de besproken attesten. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkel inkomen, noch over enig onroerend goed beschikte én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Ook in België is verzoekster trouwens onvermogen. Het feit dat zij kortstondig een tewerkstelling genoot van 19.08.2024 tot en met 02.01.2025 (daar waar zij in het bezit werd gesteld van een oranje kaart welke vermeldt dat verzoekster een onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt geniet), is volgens verwerende partij een bijkomend bewijs dat verzoekster niet als ten laste kan worden beschouwd van de referentiepersoon terwijl echter de voorwaarde welke door de wet gesteld wordt zich weliswaar beperkt tot het ten laste zijn in het land van herkomst /origine.

Bovendien genoot verzoekster deze kortstondige tewerkstelling in het kader van haar eerste verblijfsaanvraag. Verzoekster geniet inmiddels sedert geruime tijd geen tewerkstelling meer en al helemaal niet in het kader van de verblijfsaanvraag waarop de thans bestreden beslissing betrekking heeft.

Uit al het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was en is in het land van herkomst alsook in België, alsook dat zij ten laste was en is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Verwerende partij weet zeer goed wat de gezinstoestand van verzoekster in het herkomstland is, nl. samenwonende met haar tweelingzus, vermits verwerende partij van beide zussen op hetzelfde moment kennis heeft gekregen van de door hen ingediende (identieke) verblijfsaanvragen.

Het middel is dan ook gegrond.

10.

Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen. Hiertoe werden loonfiches, attest 'geen steun OCMW' en bewijs ziektekostenverzekering voorgelegd. De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem. Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing. De nietigheid van de bestreden beslissing dringt zich op."

2.2. Luidens artikel 39/78 *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "midden" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het eerste middel brengt de verzoekende partij een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt feitelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van haar Nederlandse vader.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt voorts slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zoals het luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(..)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(..)”

2.8. De verwerende partij is in essentie van oordeel dat verzoekende partij voorafgaand aan de huidige, tweede, aanvraag gezinshereniging in België niet ten laste is van de referentiepersoon, aangezien zij sedert 19 augustus 2024 tot 2 januari 2025 en dus vlak voor het indienen van de huidige aanvraag tewerkgesteld was in België en het redelijk te stellen is dat verzoekende partij in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voldoen of zeker voldeed en aldus in geen geval ten laste is van haar Nederlandse vader.

2.9. Verzoekende partij betwist haar tewerkstelling in België niet, maar betoogt dat dit een kortstondige tewerkstelling betrof hetgeen niet belet dat zij in het verleden in het land van herkomst financieel gesteund werd en afhankelijk was van de referentiepersoon. Zij meent dat de tewerkstelling in België niet relevant is voor de beoordeling van het onvermogen en de afhankelijkheid in het land van herkomst. Zij hekelt dat er met de bewijzen aangaande de afhankelijkheid in haar land van herkomst geen, minstens onvoldoende, rekening is gehouden en ze niet correct zijn beoordeeld. Verder wijst zij erop dat haar tewerkstelling in België slechts kortstondig was en zij al geruime tijd niet meer is tewerkgesteld.

2.10. In de mate dat verzoekende partij met haar betoog erop alludeert dat voor de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn enkel mag gekeken worden naar de situatie in het land van herkomst en niet naar die in België voorafgaand aan het indienen van de aanvraag, kan zij niet worden gevolgd omwille van de volgende redenen:

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. De Raad vermag wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”* bijgevolg te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie.

In het arrest C-607/21, *XXX tegen Belgische Staat* van 10 april 2025 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat een bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger moet aantonen dat hij *“bij de indiening van de aanvraag voor een verblijfskaart (..) valt onder dat begrip, en dat hij dus in een situatie zoals die in het hoofdgeding beschikt over de hoedanigheid van „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38”* (par. 45) hetgeen evenzeer geldt in de situatie waarin een aanvraag wordt ingediend meerdere jaren na de aankomst in het gastland: *“dat hij zowel op de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart, die meerdere jaren na zijn aankomst in de gastlidstaat is ingediend, als op de datum van aankomst in die gastlidstaat ten laste was van die Unieburger en/of diens partner”*. (par. 64) Hoewel dit arrest betrekking heeft op de these van bloedverwanten in opgaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn –ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf om het begrip *“ten laste”* anders te gaan beoordelen. De interpretatie van het Hof van Justitie bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, die zich hierover al had uitgesproken in zijn arresten van 19 augustus 2024, nrs. 260.507 en 260.508.

Bijgevolg volgt uit deze rechtspraak dat de verwerende partij wel degelijk kan stellen dat de afhankelijkheidsrelatie niet enkel moet bestaan in het herkomstland maar ook in België. Deze beoordeling vindt ook steun in het arrest C-488/21 *Chief Appeals Officer e.a.* van 21 december 2023 van het Europees Hof van Justitie waaruit blijkt dat ook na de erkenning van het verblijfsrecht omdat de afhankelijkheidssituatie was aangetoond, deze afhankelijkheidsvereiste moet blijven bestaan tot op het ogenblik dat de bloedverwant ten laste zelf aanspraak kan maken op een duurzaam verblijfsrecht:

“Uit artikel 14, lid 2, van richtlijn 2004/38, gelezen in samenhang met artikel 2, punt 2, onder d), en artikel 7, lid 1, onder a) en d), van deze richtlijn, (..) dat een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van een werknemer die burger van de Unie is, een afgeleid verblijfsrecht geniet zolang hij ten laste blijft komen van die werknemer en dat dit zo is totdat deze bloedverwant aanspraak kan maken op een duurzaam verblijfsrecht overeenkomstig artikel 16, lid 1, van richtlijn 2004/38 nadat hij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven.” en dat *“Die uitlegging verdraagt zich met de rechtspraak van het Hof volgens welke het begrip „begunstigde” in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 impliceert dat de hoedanigheid van begunstigde, ook al is zij in het verleden*

verworven, later kan worden verloren indien er niet meer is voldaan aan de voorwaarden, waaronder die van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, waarnaar in artikel 3, lid 1, van de richtlijn wordt verwezen (zie in die zin arrest van 10 september 2019, Chenchooliah, C-94/18, EU:C:2019:693, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (punten 60 en 61).

Algehele lezing van *supra* aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leert aldus dat een bloedverwant zoals *in casu* niet alleen dient aan te tonen ten laste te zijn in het herkomstland, maar ook in België en dit bovendien ook zelfs nadat hij verblijfsrecht op die grond heeft verkregen zolang hijzelf geen aanspraak kan maken op een duurzaam verblijfsrecht.

Verzoekende partij overtuigt met een verwijzing naar de arresten *Reyes* en *Jia* die bovendien ook besproken werden in hoger aangehaalde rechtspraak niet om haar standpunt kracht bij te zetten.

Het komt aldus aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld dat zij op het moment van het indienen van de huidige aanvraag gezinshereniging in België niet ten laste is van de referentiepersoon.

Zoals reeds vastgesteld, betwist verzoekende partij niet dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag tot enkele dagen voor de indiening van huidige aanvraag in België was tewerkgesteld. Zij betoogt evenwel dat het gaat om een kortstondige tewerkstelling die al beëindigd was op het ogenblik van het indienen van haar tweede gezinsherenigingsaanvraag.

De Raad wijst erop dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot verblijf levert en acht het standpunt van de verwerende partij, dat verzoekende partij gezien haar eerdere tewerkstelling in België in staat blijkt of bleek om bestaansmiddelen te genereren en daarmee in haar eigen levensonderhoud te voorzien en dus niet ten laste is van de referentiepersoon, niet kennelijk onredelijk.

Aangezien de bewijslast bij het indienen van de aanvraag bij verzoekende partij rust, kwam het haar toe om aan te tonen dat zij in België, ondanks haar eerdere tewerkstelling, alsnog ten laste was van haar Nederlandse vader. Verzoekende partij blijft echter in gebreke om in haar verzoekschrift aan te tonen dat zij daaraan heeft voldaan en uit welke aan de verwerende partij voorgelegde stukken dit dan wel moet blijken. Het feit dat verzoekende partij inderdaad het recht had te werken tijdens haar eerste procedure om gezinshereniging, ontslaat verzoekende partij ook niet van de vereiste aan te tonen dat zij ook nog op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag, ten laste was van haar Nederlandse vader. Het loutere feit dat zij samenwoont met haar Nederlandse vader doet ook niet anderszins besluiten. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat zij in België, voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet ten laste is van de referentiepersoon. Zij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd op dit punt.

Aangezien, zoals reeds gesteld, dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen, toont verzoekende partij haar belang niet aan bij haar kritiek dat het ten laste zijn in het land van herkomst niet afdoende is onderzocht. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet leiden tot het inwilligen van de verblijfsaanvraag.

Met haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad doet verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande bespreking. Naast het feit dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, toont de verzoekende partij evenmin aan dat de feitelijkheden die haar zaak kenmerken dezelfde zijn als de feitelijkheden die geleid hebben tot deze rechtspraak.

Nu verzoekende partij niet heeft aangetoond in België effectief ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon, is haar betoog waar zij meent dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om haar ten laste te nemen gelet op diens bestaansmiddelen en woonsituatie, niet dienstig.

2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zal moeten verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het familiaal leven van verzoekster: in het bijzonder heeft zij alhier een gezinsleven met haar vader en zus, hetgeen erkend wordt door verwerende partij!

2.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- ...*

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, daar er onvoldoende rekening werd gehouden met het reeds lang bestaande gezins- en familieleven van verzoekster, ondanks haar gezinsleven wordt erkend door verwerende partij!

3.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen. Er is zelfs helemaal géén beoordeling gemaakt, aangezien elke motivering hierover ontbreekt!

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het familieleven tussen verzoekster en de referentiepersoon in de zin van artikel 8 EVRM.

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende (zelfs niet!) in concreto de individuele belangen van verzoekster én dat van haar gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

4.

Er kan tot slot nog verwezen worden naar volgend arrest van Uw Raad (RvV 18 oktober 2022, nr. 278 921): Daargelaten deze vaststelling, merkt de Raad nog op dat de verwerende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM in dit geval wel degelijk een onderzoek moet verrichten naar het gezins- en familieleven (in wezen niet betwist door de verwerende partij), gelet op de bijzondere situatie van de verzoekende partij, die voor de komst naar België al jaren gehuwd was met haar levenspartner, zelfs voor de levenspartner naar België vluchtte en erkend vluchteling werd [...]. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM prioritair is tegenover de Vreemdelingenwet.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat enig onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden en in dit specifieke geval kan de verwerende partij zich niet verschuilen achter het gevoerde onderzoek in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als zijnde tevens een beoordeling van het gezinsleven [...]. De Raad merkt bijkomend op dat in het kader van een onderzoek naar het gezinsleven de financiële toestand geen belang heeft [...].

De beslissing [...] wordt vernietigd."

Het middel is dan ook gegrond."

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden met haar Nederlandse vader.

Noch daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij zich *in casu* bij de behandeling van de verblijfsaanvraag enkel diende te buigen over de aangehaalde afhankelijkheidssituatie ten opzichte van de Nederlandse vader van verzoekende partij en verzoekende partij aldus geenszins gevolgd kan worden dat ook haar gezinssituatie met haar zus diende beoordeeld te worden, temeer er geen terugkeerbesluit werd getroffen, dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partij evenmin aantoont met haar volwassen zus een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM te hebben. Ook hier wijst de Raad er immers op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwakyé-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96). Het loutere feit dat verzoekende partij zowel in Suriname als in België tevens samenwoont met haar zus, hetgeen ook kan geschieden uit praktische overwegingen, toont dergelijke afhankelijkheid niet aan. Daarenboven blijkt ook niet dat de zus van verzoekende partij in België verblijfsgerechtigd is zodat ook niet blijkt dat – zo verzoekende partij het grondgebied moet verlaten – zij daardoor gescheiden wordt van haar zus.

Nu er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn aangetoond, kan er geen beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM weerhouden worden. In een dergelijke situatie dient de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging rekening houdend met een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, openbare orde of het economisch welzijn.

2.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER